

Лежим пUNA жеља, небо ми бол причиња.
Сваки облак број је без мене што броји, свако дрво
Има што душе моја нема, спокојство.

Док чекам на живи глас проговори
Кроз нему немину, тело ми постаје слабо
Ол добро знане и смртне смрти, туге у срцу.

Језик најбоље ми познат, мој говор човечји
Нпустио ми прсте, и недостижни беху ~~дух Хомера~~
Дуси Хомера, у затону ливље шкoљке.

Тал небо прозбори језиком јасним,
Присним ко срце, ол љубави ближим,
Души ми небо рече: Што желиш, то и имаш.

Знај сат ла риђена си кал и свѣ ти
Облаци, ветри и звезде, и вечно љубавно море,
И шумски становници. То природе је твоја.

Прени се срцем, були без страха,
У гробу ла п спаваш, жив ваздух ла п ~~живи~~ лишеш,
Свет овај твој је, са цветом и с тигром.

Билех тал, све вилљиво живо у бесмртно
Се претвара, ћелија новорођена свака
Гори ол свете ватре страсти.

Свет овај видим ко на лан свла му
Кал се рат површи, и небо се широм размота,
И све је светлост, љубав и вечност.

Катлин Рен

/ Правол се оригинала ~~Осигуре~~ Секунди /

Узмичу житејски мутне слике лана,
 Полегали Цареви пујани војници,
 Узмичу ноћни звуци, песма ноћника
 Прдје клепала велике кателорате. ~~Купидо ол звезде~~
 Купидо ол звезде и месеца сјајна, презире
 Све што је човек;
 Запетљанства ташта,
 Бесове и глѣб у природи човека.

Прела мном лебди слика, човек ил сенка;
 Пре сенка но човек, пре слика но сенка;
 Јер кадем у Паклу каишем мумије стегнут
 Може олмотати стазу извијугану;
 Уста без влаге и без гаха
 Могу разбулити уста што не лишу;
 Поздрављам налчовечно;
 Зовем то смрт у животу и живот у смрти.

Чуло, птица ил само рукотвор златан,
 Пре чуло но рукотвор ил птица, ~~Стоји на златној~~
 Стоји на златној грани светлој ол звезде,
 Може ко петли у Паклу ла кричи,
 Ил љута због месеца гласно ла ружи,
 У слави ол метала свог постојаног
 Обичну птицу ил пветну латину
 И сва запетљанства ол блата и крви.

О поноћи, по царском плочачику промичу
 Ватре ни горивом храњене, ни чедином пањене,
 Ни вихаром гашене, ватре ол ватре рођене,
 Где ол крви рођени луси ползае
 И сва запетљанства ол бесова олпазе,
 У плесу премирање,
 У екстази умирање,
 Умирање ватре што ништа опакити не може.

На леђима делфина ол блата и крви,
 Луси, луси! Ту плиму ковнице прокилају,
 Ковнице злата Царева!
 Мрамор по полу за играње
 Смирнује бесове запетљанства,
 Слике оне што већ
 Рађају слике нове,
 Делфинима килано, клепалом трзано море.

W. B. Yeats

СИЛФИДЕ

Живот тога жена: олаво је ћерку у бајет,
Кратковил, он сам јелва је могао ствари лавили

Чете сунке у сивом
Проплаћку а нележа свирке
Носи бела јелра.

Цветне чашке на чашке, збогчићи у ветрићу
Пређућују цветке с огледала ценог у цветке на ласно
Чете мишине у вис
Путровачица татасоју
Ка бије волено у рибљак.

Ех мисли он, сел пловимо — без ураста без воста —
Сел више чета растаниа, отсва јаје
Носићеш увек бечу
Свику и првен појас,
Пол првећем што игра.

Музике тап стале, балетке завеса сирита
Чета се загатила — пуште само програми —
Даје се не мље низ
Реку, сем ла се решио
У гат лаућемо и потонемо.

И тако се вемчаше — ла булу више зајелно —
Кел амо никел више ла булу зајелно;
Делу их јутром лорубак,
Вечером новоне вечерње,
Чета и разни речуни.

Бузне понемал ноћу, и мир верује
Због његове правичног лисења, но пита се
Сел абиња је врелачо, инула
Ја рече нестата се рече оллина,
И нис су
Чета првеће бечо нестано.

Живот тога лана и перку је одвео у бабет,
 Кратковид он сам једна је могао милети ствари
 Беле сунке у сивом
 Пропанку, а невага свирке
 Ноги бела јакра.

Pozafu,

Плетне чашке на чашке, званични у дефиру
 Прељубују плетне с огледала ланету плетне налесном;
 Голе мишине у вис,
 Пушрава чине тачасају
 Ко бије вољено у рибању.

Ех миски он сав пловомо — без голима без несак
 Сав више нема растанка; отседа лаје
 Носићем увек бету
 Свиту и првен појас
 Пол пречећем што игра.

Музика тај стаје, бабетне завесе скрива,
 Река се заготина — шупте програми само,
 Лаје се неможе низ
 Реку сам ле се решимо
 У шт ле вђемо и повонемо.

И тако се венчање — ле булу више заједно
 Кај тамо, некада више нису заједно;
 Хели их јутром лоручан,
 Вечером новине вечерње,
 Дена и разни рачуни.

Будна понекад ноћу, сигурност осећа
 Због његове правилног лисања; но пита се
 Да и збиља је све прелепо и куча
 Се реке одлике и кучи
 Често пвеће нестало.

/ Превод с оригинала Исиларе Секулић /

Плетне чашке, чашке, званични у дефиру,
 Вида се збога у ордају са лева на десно;

СИЛФИДЕ

Живот тога дана: ћерку је у балет одвео;
Кратковил, он сам једва је што видео -
Беле сукње у сивом
Позађу, а навала свирке
Носи бела једра.

Цветне чашице, чашице, звончићи у зефиру,
Љуба се цвеће у зрцалу са лева на десно;
Голе мишице у вис,
Пудрених лица таласају
Ко биће вољено у рибаку.

Ех, мисли он, сад пловимо - без времена, без весала -
Сад више нема расстанка; отсала даље
Носићем увек бело
Свилено и појас црвени
Под првећем што игра.

Музика тад стаде, балетке завеса сакрила,
Река се загатила - и пуште само програми -
Даље се не може низ
Реку, сем да се решимо
У гат да уђемо и потонемо.

И тако се венчаће - да буду више заједно -
Кад тамо, никада више нису заједно:
Дели их јутром доручак;
Вечером, новине вечерње,
Деца, и разни рачуни.

Будна понекад ноћу, сигурност осећа
Због његова правилног дисања; но пита се
Да л' збиља је све вредило, и куда
Се река одлила, и куда
Бело цвеће нестало.

(Превод с оригинала Исандоре Секулић)

Мајсторија завршена,
Помрчина нежна,
Дете у врх шатре
Ко гвурци на дно мора.

Бука у устима као рибе
Телима зипају пале
Нал музиком умном
Запрепашћеним светом *бузга*

О зубе обетени
 Пол купом ол пичае
 Арена пол вима
 Чельно празно око

Живи су у свету
Ваздушне технике
Но знају и путке
Без семаз, првобитни.

Врхѣе њихово, улас
живимо се пљескањем,
Пенимо их гледањем
што гледе се ко там, јан.

По шетрином платну
Ч-тир пута сенчен
Распења вѣкова
Бечити тренутак

Вамршеност
Нежност
Мрак мајсторство

Клеунови, клеуниви, и
Клеунови,
Фирме од које вајле
Ни у ком послу нема.

Шатри је по краљеву
 Пљеву и писму,
 Пешако сабирају,
 Чојемо гатаме.

Штапови им бешике,
 Обрве у врх чела,
 Пратљаче на ногама,
 Кекеље се прстима.

Гучја кина праште
 Ко пена на пелу,
 Чин ваздух прел њима ~~чопти и оброче~~
 Чопти и оброче.

Њулорије чулују,
 Не чећа се пентрају,
 Олесву отресују,
 Шеп-шеп флосирају.

Стонови

Тоне мулрости
 Нагонске пил шљокама,
 Суркени ко питања,
 Ноге као тропине.

На челу свакоме
 Леп бич од гласа,
 На свима ногама
 Звездице прапорци.

И на
 На лну мозгова
 Писма о тропским блати
 Блатима сумрак
 Од шума лебечих.

Пол скриетом хабама
 Буљају и гетају,
 Њубоко се кнебају
 Стакежу трећему.

Статисти сакривају
 Грчове смејања,
 Брегови Мухомелу
 Илу у сретане.

Дејство мајсторије,
 Чупрност помрчине.

ЦИРКУС

Трапезисти

Мајсторија завршена,
Помрчина нежна;
Лете у врх шатре
Ко гљурши не лно море.

Т- Кука у устима, рибе;
Тетима шаће зилају
Нај музином умиком
Љулим премриим.

О зубе обешени
Пол купом ~~от~~ платна ^е ~~коп~~,
Дрена пол нима
Тек ~~коп~~ празно око!

Живи су у свету
Ваздушне технике,
Ко анђели ил путке
Без пола првобитни.

Прхће вихово, узас је—
Дивимо се пљескањем,
Ченимо их глелањем
Што лиже се ко тамјан.

По зилловима платна ^{ним}
Четири пута сенчен је
Распеће вихова ^{вечити}
Вечити тренутак.

Завршеност,
Нежност,
Мрек и мајсторство.

Клаунови

Клаунови, клаунови, и
Клаунови,
Фирма ол које вајле
Ни у ком послу нема.

Шелције по краљевој
Повељи и писму,
Шатаво сабирају,
Големо гатаме.

Штапови им бешике,
Обрве у врх чепа,
Протаче на ногаме,
Венје се прстима.

~~Свије тине првте~~
 Ко пена од пива;
 Пун ваздух прел њима
 Лопти и обруча.

Пун ваздух смејане

Дупорије пупују,
 На леђа се ~~пентирају~~, *→ пентирају,*
 Одасви стровајују,
 Шеп-шеп ~~шопирају~~.

Спонови

Тоне мулрости
 Негонске пол шљокме;
 Сурке им на питања,
 Ноне као трупине.

На челу свакоме
 Игра бич од лтака,
 На свима ногима
 Звек лу пратори.

У мозговима ~~дубоко~~
 Писао о тропским
 Блатима, у сумрак,
 Од шума лебелих.

V u o

Пол покривачем ~~забави~~
 Љубају и гегају,
 Дубоко се клебају
 Статежу трећему.

Статисти сакривају
 Грчеве смејња;
 Брегови Мухомелу
 Илу у сретња.

Дејство мајсторије
~~Упорност помирине~~

У краја упорности.

/ Превод са оригинала Исилоре Сечутић /

ЦИРКУС

Трапезисти

Мајсторија замршена,
Помрчина нежна;
Дете у врх шатре
Ко гвурци на дно мора.

Кука у устима, рибе;
Телима шале зидају
Над музиком умуклом
Људима премрлим.

О зубе обешени
Под купом платненом,
Арена под њима
Тек око празно.

Живи су у свету
Ваздушне технике,
Ко анђели ил лутке
Без пола, првобитни.

Крхање њихово, ужас је -
Дивимо се пљескањем,
Ценимо их гледањем
Што диже се ко тамјан.

По зидовима платненим
Четири пута сенчен је
Распећа њихова вечити
Вечити тренутак.

Замршеност,
Нежност,
Мрак и мајсторија.

Клаунови

Клаунови, клаунови, и
Клаунови,
Фирма од које вајде
Ни у ком послу нема.

Шалције по краљевој
Повељи и писму,
Шашаво цифре сабирају,
Големо галаме.

Штапови им од бешака;
Обрве у врх чела,
Пратљаче на ногама,
А бекеље се прстима.

Прштено деучје смејање
Ко пена од пива;
Пун ваздух је пред њима
Лопти и обруча.

Лудорије лудују,
 На леђа се пентарају,
 Одасвуд стровајују,
 Шеп-шеп галопирају.

Слонови

Тоне мудрости
 Нагонске под шљокама;
 Сурле им ко питања,
 Ноге ко трупине.

На челу им свакоме
 Игра бич од длака,
 А на свима ногама
 Звекчећу прапорци.

У мозговима на дну
 Пише о тропским
 Блатима, и о сумраку
 Од шума дебелих.

Под покривачем абан⁴им
 Љуљају се и гегају,
 И дубоко се клањају
 Сталежу трећему.

Статисти сакривају
Грчеве смејања:
Брегови Мухамеду
Иду у сретања.

Дејство мајсторије
И мрака упорност.

(Превод са оригинала Исидоре Секулић)

ЗИМСКА ПРИЧА

123/7

Ту зимску причу

Од међаве степ сумрак скелар нал језерима,
 Нал пољима носи, од фарме до склопа лотина,
 Кроз затишје ктисе, пахуље мирно склопоте су руке,
 Ветичаст дах стоке тек прећутно је јавро

Звезде палају хладне,

Мирисе у снегу сено и огнекул тамо сова
 Међ торима свашта студи, а замрзла стаја
 Крпата овчје белим лимом из кап^{ка} лимбака^{ка} у фарме
 И све у лотини на праву реке где прича се прича.

Кај оно свет у старост поврну

На једној звезли верној четној ко хлеб што ласпева,
 Ко храна, ко пламени у снегу, човек таг један разви
 Сжитке од ватре што горели су му у срцу и у глави,
 Понепан, усамље, у кући фарме на сасатаву

Поља. На горео је

На талпамету острву своме, окружен копнатом снегом,
 Камаре гноја беле се ко вуча, кокошија ту
 Селата спавају у мразу, лим пламен петлова зова
 По крста окути застрта ~~застрета~~, а поранети људи

Ватрогају, згоне носе,

И стоке се миче, мачка за мичем ипосредно мима трожи
 Рогушаве птице посмакују кове, фармерине
 Неће у тешким покутама по простотом небу
 Свапренуће фарма на белом свом послу

Он кичи плаче мочи се

Крај ражје и гарева чонпа при вреком свету паља.
 Уз пољу и нарезан хлеб у сенци што игра
 У глупој кући у самом срцу ноћи
 Понесен љубављу, напуштен уплашен.

Кичи на камену хладну,

Плаче на врх врха туге, мочи се пој застрити небом,
 Нем глал вековаурда нал голим костима белим
 Дух укочених штапа и небом покривених стаја
 И стаклене пацје баре и слепих сточних појата ави

У првство молитаве

И ватара где ће изиђати кроз облак
 Воје снегом оцепљене љубави и јурити у бело зачоне.
 Тешко невоља га улари ко урлика и сави
 Неки ни гласом не шикну ниса валлук склопљених руку

Већ само ветром стиснуте

Глал птица у пољима воленог хлеба, витлана

До жита највиших а жетва на језику им се сстопи.
Мука без имен стеза га јела гори и нестаје
Док је ко снег итаан имао га јури кроз лође правцем међ

рекама што у ноћ утичу

И га се лави у скливу својих муча и лежи склупчан вуваћен
у увек вечно жељни центар бече
Не човечне колевке и постеље невестине увек тражене
Ој сатрног перника и завитчаног олобаченика из светлости.

Ослободи га, вирио је он,

загубивши га свег у љубави и бани његову мучу
саму и гљиву у невесту у себе гута
Никад да не зацвета у пољима беле сетве,

Ослободи га, викне је,
Загубивши га свег у љубави, и баци његову нумлу
Саму и голу у уневесту што ће прогутати,
Гикал га не зашета у пољима бече сета
Или распе-то ван века мртве пут наузана

Чуј. Путујући певачи певачу
У сетима што олоше. Стављј, јпо пруму певачи
Праг у погребеној сими, муве на виљушке и крилима
И насваје наметру мртвих своју зимску причу.
Глас прага војина из свенутих протех а

Говори. Сасушена вола авонима и
Струја авонима и затаонским војам отскаче. Роса авачи
На збрченом дишћу и лавно прошло светла
Области снега. згубена мова у стени су ветром
шибани мајуми.
Време пена штоз сплетено мртве висибаче Чуј.

Беше а то румити зивн
У ко зна как земљи што клизну тамна врата пиром
И тамо непољу на хлебу пола тла
Женка птица се лиже и и прозрачи ко невесте огњена.
Женка птица освани и грули јој снегом и скрлетом
шперјани.

Погле. Играти кренуше расписни
По нестачом снегом жбучаво зетени јатва се вили у месечини
Нас праг голуба. поврискују тежких којита
кови, кентеурски мотви врте се газе типљену беле
Жабе у фармема птица Мртви хрест тражи љубав.

И згубене нбге у стени сначу
Сначу као уз трубу. краснопис старог
Дишће огре. Црте старосто по камењу сатнивају се у
јато стало гомилу
А глас ко харфе ол вољина птахе у тор
у пољу. љубави тали, нрвал била женка прчка лиже се. гледај

Дивља кроља се пљигоме
наг њену погнуту главу, и м ко аптрјаст глас
Почете кроља кућу као па јенан птица бела хвачи
спи елементи поченог шрења релоксу се
Што чов и мтечи сам у сичону вољина,

Креј намона и тивини
Креј рења и герове чонне у вречеј вачи непанне.
Немо ол птица и пернатом игласу чвр'м
Га лиже и он појури ко ветар а'д занатренни четон
Низ сече стаје и шупе и кравље у затишној фарми.

На пљовима гетине
Кал су носови мр и ко попови у затрпон и живини
И премо ментије срезова јачена брла притла блиа,
Пол јелним писнатим дрвећем жури страпато ол снега
и бр за кроз наносе густих рогастих ко јелени

Крпе и молитве ниа до колена
упате бредушке и гласно наг и мим језерма

сву ноћ изгубљено и гасаћи по тропу жене
птице кроз времена и земље и племена снежних поља.
Ступај и гасиј чим она олјепи једри ол гусана море

Небо птица невесте
Облак нухла посејане звезде, р лист затим
из пољасетне и ч време улиде пут и узрок
Небес небо гроб распаљен
У ко зна как земљи врата вједа се што раскидају се

Птица се спусти.
На бре ги ко хлебач беку изај **Форме**
И језера и тачесана поља и на репи окренута
годе гил је бога молио да му лоде постелње мук
и лом моцитава и ватара, прича се свом.

Играње змије
На белом не вине пир сном зеченицу и певачи мртви,
Цевање се прекине у снегом обувена сета жва
што некал су режати фигуре птица на луљку хлеба
И преко застаклених језера топиљати фигуре ч обичне риба

Што чете. Из ритме је одрежан
Стануј и коњ мртав кентаур. Пртећа се враћају
У свенуће. Прте векова спавају на камењу до трубина зова.
Искитиване посто. Време саставује пратеће лане
Шта ав није је и снажало се боситима и тосом препороћеним.

Јер птица је лежала ко у постели
Гору крича и о да спава или јл мртав,
Крива се раскрилише и она је славаљевана и венчана
И међ кроз слабине нег сте што увлачи
Женских прса и небеске главе

Птица он је спуштен био
Горео у ол љубави на лежишту невесте у вртлогу
неутра у заградају
Рајском у извртеном пулоу му света.
А она се виле с њим увлаче у свом топиљеном снегу.

РАТАР ХАРИ

Тврли ко прѹће цесе, а златаста пах око њих
 Перуша чивилуши ребара; белга су пригнута, а витке
 Вутине ко ужал сплетена; мочена главчине, и певасте гњати;
 Глава и нога, плетке и гњати,
 И сиви око што све то воли, једна су лржине; а једно потези
 Држе се сапети. Свакога ула, мишић носиви, његова жита,
 Сал пуне густе крви, сал испумпана спаса,
 Натекла или спласла,
 Но чврста ко шиб брезе — олмах, ко непрозивку, зна ранг свој
 И слику, тнивом својим што она, и свака жита, мора моћи,
 Службу жите, где бито, мора моћи.
 Плуг пригиње, а Хари нагиње, гледај. Леба, такат, стрик вижљави
 Све то хол трупкави плуга намоћава; обрз се
 Румени, а коса се стреса, мрси, ветар је полиже, ветрисплет —
 После, влеси његове су ветре сплет.
 Сељачке гравија, такође — лете снаге — сал затеже а сал
 Избавује — гњевне ноге, пол кожом грѹбом, ко бичем шибаву, три
 Погу, а испод њих гвозде, зубето и млатно, севне, севе,
 Извор-воле-светлим-млазевима севе.

Цераки Иен Хопкинс

/ Превил се оригинале Исилоре Сенулић /

Тврди к' о пруге леса, а златасти ²дах око њих
Перуша - чивилуци ребара; бедра пригнута, витке
Бутине к' о ужад сплетена; колена ⁴главчине, цевасте гвяти -

И сиво око што све то води, једна су дружина; заједно потезу;
Држе се сепети. Свакога уда носив^а мишић^а, његова жила,
^{сав}Ту пуна густе крви, ^{сав}ту испумпана сплесла —

Но чврста к'о шибѣ брезе, ^уодмах, к'о на прозивку, зна ранг свој
И слику, ^умасом својим, ^ушто оне, ^усваке ^умора моћи,

Службу жале, где било, мора моћи.
Он пригиње, а Хари нагиње, гледај. Леђа, лакат, струк вижљави,
Све то ~~на~~ надмоћна трупкави ~~ход~~ плуга; образ ~~му~~
Румени, ^а коса се стреса, мрси, ветар је диже, ветросплет -

Себачка грација такође, лете снаге, сад ~~му~~^а затеже, сад
Изабацује - гњевне ноге, под грубом кожом, к' о бичем шибају! трка
~~се~~^{погу} ~~бича~~, а испод њих зубато^а хладно гвожђе ~~тек~~^{св} ~~се~~^а ~~бича~~^а,
~~извор~~^а ~~воде~~^а ~~светлим~~^а ~~млазим~~^а ~~се~~^а ~~бича~~^а.

G. Hopkins

123/9

21

ШАРЕНА ЛЕПОТА

Слава нека је Богу за шарене ствари -
За небо спарених боја, к'о шаруља-крава;
За ^{мис}румени ^{их}младежи ~~назо~~ по пастрмк^и што плива;
За жарко-мрку нестен-јесен; за крила сеница;
За живу шарану овцама, угаром, браздама;
За све занате и њихове хаће, украсе, алате.

Све ствари супротне, изворне, ретке и чудне;
Шта било врцавао, пегавао, (ко ће све знати?)
Са брзим споро; са слатким кис^{ло}ло; са бистрим мутно;
Родитељ вечни том свему, његова без промена лепота;
Њега хвалите.

123/10

W. H. Auden

У СПОМЕН ГРАДА

У самој оној тачци где нам је душа чулна, у тачно
тој тачци је Божиј Град, одређен за њега од без-почетка.

Пулиета Норвич

I

Очи вране и око камере отварају се
У свет Хомера, не нап. Почиву и доживу
Величајући земљу, ваздушну
Матер богова и људи; уоче л' једне ил' друге,
На пролазу је само: богови исправни, људи смртни,
Обоји сналазе се како-тако, док Он
Ништа не чини и ништа не брине,
Он једини заправо је тамо.

Врана на крематорија димњаку,
А камера тражи, пробија се
До простора где време места нема.
Надесно, ~~или~~ ^{се} гори, налево, у градињу
Војници пуцају, а начелник заплаче,
Заробљенике одведе, док далеко, далеко
Брод-танкер тоне у немарно море.
Тако се ствари збивају; увек и вавек
Цветови шавва на мртве падају; заглуши водопад
Шибаних крикова и залубљених уздаха,
А оштар блесак светла убаци
Бесмислен тренутак у вечни неки факат
Са којим курир, уз звиждук, у кланцу нестаје:

Неко ужива у слави, неко трпи срамоту;
 Он може, она мора. Нема кривице ниције.
 Упрте очи вравине и камере око благо
 Мотре поштено колико могу, ал лажу.
 Злочин живота није време. И сада, ноћас,
 У рушевини Града Пост-Вергилијскога
 Где хаос гробова нам је прошлост, а жица-болњика води
 Нас у будућност невидљиво цокле —
 Јад наш није грчки. Док мртве копамо
 Знамо без знања да разлог има за све што свосимо,
 Да што нас вређа проћи ће, да није нам жалити
 Ни себе, саме ни свој град;
 Ког било рефлектор да нађе, шта било грамофон да бљеји,
 Очај нам не треба.

II

Сам у соби Пана Гргур његово папће име
 Док Цар сија над светом без центра
 Свеједно где био; Нови се Град дизао
 На распри њиховој; уз да ил не
 Дужности, покорности; мач, места господар,
 Није то све; има дом и има Рим;
 Страх од странца ^и мест 'о је успут ка светишту.

Факта и акта Града смисао имају двострун:
 Сатанство као химна; загрљај шалив
 Најтрајнија веза; лица неверна замена
 За душмана кућног у ноћној страви жучног;
 Деца, у пародији, у пози, имају да сликају
 Стрпљивост небеску у бескрај;
 Рођени под Сатурном мрак судњег дана слуте.

Благују писари, кучмари; сумњиви спремају
 Јерусалим да отму неспретном богу,
 А логичари строги мисао да скрену
 Из чудачких мозгова приватних
 у Град Здравља; на окнима његових прозора: башт^е, заливи,
 Створења шумска, реке дубоке, стена голети,
 Леже блажени под осмехом Мадоне милости.

Лутер, у крају пешчаном, руши због срама
 Машину што глатко прашт^а и спасава
 Над јој се плати; он Грешном Граду показа: зија провала
 Без икаква обредног моста; још унизи Град и пред Богом
 Разлука биће отсад Граду услов да живи,
 Одлуке његове садржаће сумње,
 Љубав његова трпеће страх; у колебању трајаће.

Свечи мирују; поети кличу бесном ироду воље;
 Партер је плак' о кад на позорју света
 Зли и велики узеше да руше стр^{оф}ама громовним;
 Предвојен разлогом и издајом, Град
 Напао невидљив темељ за слогу стиснуто гласну,
 А шуме, камење, дотле, примили бестидност
 Људи: ласкати, пародирати, помпезан бити, лудовати.

Природа да одговара у име Принчево;
 Она признала што он хтео чути: душу она^{за} нема;
 Од његова стратипта до њена немара, стил уздржан,
 Осмех ироничан постаје и светски и побожан,
 Уљудност, град разбогаћен: на снобовски свој начин
 Голорук центлеми врши свој посао
 К'о судија њеној деци, к'о отац њеним шумама.

У престоници народној Мирабо и дружина

Мистериј осудили; галерије пуне урлику,
А историја маршује уз добош^у јасне идеје,
Сврха Разумног Града је брзо се до^ивити
Брзо и разочарати: Наполеона потрошио, па бадио;
Бледи и претворни Града хероји
Грознично траже човека од пре-пада.

Пустиње опас^ие, воде сурове, одела им
Смешна, ал често своје мењају Беатриче,
Мало спавају, гурају напред, заставу лику Речи
На местима бесудним, презреним, с ума смет^{или}ним
Због страха ил поноса Града Блиставог;
Вођени мрским рођачким сенима
Продреше, предреше пак о његова бића природног.

Шимере их ки^{ху}на^и, у сплину запустеше,
Самоубиства их позобаше, пред Срт-Гребеном потонуше,
По Пијанки-Морима несташе, о Кркет-Острвље се разбише,
Клопка, у леду очаја, на Полу Душину, их поклопи,
Неиспуњени, сами, помреше; ал места забрањена,
Скривена, коровна, упознаше,
Верни без вере за Град Свесности помреше.

III

Преко сквера,
Међ спаљеним Судом и Полиције Станицом,
Крај Катедрале за оправку сувише срушене,
Око Гранд-хотела за репортере скрпљена,
Крај колеба неких За-невољу-Одбора,
Жица-бодљика кроз Град поништен пролази.

Преко равница,
 Међ два брда, два села, два стабла, два друга,
 Жица-бодљика иде и ништа не доказује, не тумачи,
 А где јој се место допадне, ту пут ил пруга свршава,
 Хумор, вештина кујне, укуси, ритуси,
 И нацрт Града, испрецртано све.

И кроз сан наш
 Вијуга жица-бодљика: Она нас закачи и ми паднемо
 И беле лађе без нас одоше иако су неки плакали;
 Жица је тужни наш смоквин-лист на Балу Спртала,
 Она везује смењивка за дуплу постелу,
 И наставља да израста из главе вештице.

Иза жице
 Шта је за огледалом, Слика наша је све иста
 Да л' будна или уснула. Она се не диви ни некој слици,
 Ни узрасту, ни сексу, ни сећању, ни имџну,
 Може је бројити, помножити, користити
 Где било, и кад било уништити.

Је ли нам Слика пријатељ?
 Не; то нада наша је; да ми плачемо а она не ^{не} ~~пла~~чи,
 Да за њу ни жица ни руина нису крај:
^{Месо} ~~Жица~~ је то, оно што јесмо, а тако тешко примамо,
 Месо у којем мремо, а смрт је при том за жаћење,
 То Адам је што чека на Свој Град.

Нек Наша Слабост говори

IV

Без мене, Адам би с Луцифером пао до краја; он
 никад не би био кадар да завапи: *O felix culpa*.
 Ја сам га навео да краде од Прометеја; слабост моја стала је
 живот Адониса.
 Чуо сам Орфеја да пева; но не ~~бух~~^{бух}, како се каже, потресен.
 Не заведоше ме овчје очи Нарциса; набутих се
 на Психу кад је светло укреснула.
 У мени беше поверење Хектора; толико кол'ко је могло.
 Да је мене слушао, Едип не би Коринт напуштао; ја
 нисам гласао кад се Оресту судило.
 Спав'о сам док Диотима је о љубави причала; нисам ја одговоран
 за чудовишта што Св. Антона су кушала.
 Мени је Спаситељ дозволио Пету Своју Реч са Крста; да буде
 стоицима камен за спотицај.
 Ја бејах нежељен трећи при састанку Изолде и Тристана;
 хтели су да ме отрују.
 Са Галахадом сам јахао да Св. Грал нађемо; без разумевања
 завет сам његов хранио.
 Ја бејах оправдана сметња да се Фауст ожени Јеленом;
 познам сабласт када год је угледам.
 Био сам нестрпљив са Хамлетом; све сам опростио Дон Кихоту
 јер пуктев сам био у кола.
 Ја бејах празно место на листи Дон Хуана; и то он никад
 није знао објаснити.
 Помагао сам брици Фигару у свим његовим сплеткама; кад Принц
 Тамино стиже до мудрости, и ја сам био награђен.
 Нисам ја крив због греха Старог Морнара; не ~~уопште~~^{једном} само
 учих капетан-Ахаба да срећу не одбија.
 А Метропола, тај превелики град; његова разочарања нису ^{моја}.

Што он каже, мени значи мало; статистика му, још мање; онима што стоје
на јавној страни његова огледала, зла воља им и никада мир!
На месту моје страсти његови се фотографи скупили
сви; ал ја ћу се дићи опет да чујем над њим суд.

D. Thomas

ПОЕМА У ОКТОБРУ

Да се триеста моја година ^{ка} ~~не~~ ^у неба
Пробудила за мене чујно из залива и суседне шуме
Од шкољкама шаране и чапљом
Опслуживане обале
Јутарњи ^{семе} (сигнал.
Са водом што Бога моли и виком галеба и сврека
И куцкањем једрењача о зид мрежама застрт
Ја сам да крокнем
Тога секунда
У град што још спава и наставим даље.

Рођендан мој започе са водом
Птице и птице с крилатог дрвећа лете моје име
Изнад салаша и изнад белих кова
А ја се дигох
У кишовиту јесен
И пођох напоље под пљуском свих мојих дана.
Плима а чапље зарони кад на друм стигох
Преко границе
И ван капија
Града затворена кад град се пробуди.

Пролећне прегршти шева у котрљаву
Облачну а уз-друм жбуње грца од звиждук
Косова и сунце октобарско
К'о летње зар
На рамену брега,

Ту одједном добре климе и мили певачи
 Дођоше јутрос где ја пролазим и слушах
 Уз кит^у што цеди
 Ветар хладно дува
 У шуми тамо далеко испод мене.

Бледа кита над заливом све мањим
 И над морем мокра црква к' о пуж велика
 Рогови вире кроз маглу а дворца
 Мрк као сова
 Али све баште
 Пролећа и лета у причама дугим цветају
 Преко границе и испод пуног шева облака.
 Ту сам се мог' о дивити
 Док рођендан мој
 Не прође, ал време обрну.

Обрну даље од краја умилног
 И низ други ваздух и небо заплавило
 Опет потекоше летња чудеса
 С јабукама
 Бресквама руменом рибизлом
 Угледах тад на путу сасвим јасно детета неког
 Заборављено јутро кад с мајком пролазаше
 Кроз параболе
 Сунчеве светлости
 Кроз легенде зелених капела,

Кроз двапута испитичана поља детињства
 Те сузе његове моје опекоше образе, и срце његово скочи у моје.

То су ето шуме реке и море

Где дечко један

Док слуша га

Летње доба мртво шапташе истину своје радости

Дрвећу и камењу и рибама у плими.

А мистериј

К'о жив певаше

Даље у води у певачицама птицама.

И тако сам могао дивити се док рођендан

Мој не прође ал време обрну. А истински права

Радост давно умрлог детета певаше ватрено

У сунце.

Беше то триеста моја

Година ^{ка} ~~не~~ ^у ~~неба~~ тамо и тада у летње подне

Иако град доле лежаше овењан крвљу октобра.

О нека истина срца мога

И даље пева

На брегу високом док година једна не обрне.

СМЕТЉА

Икада, ако под лаким плавилом и сребром
У магличав предео мислености
Далеко позали у уму, и познат,
Чизме од пре и од испод почну газити,
Пази како кораци њихови откривају
Наредни предео, ниско у даљинама,
Оквир траве у јуну к'о на карти са сликом,
Да греје док лето је, и опсеца живице,
Брод нађе на реци са обе обале,
Кукавицу да заплаши што касно прокука,
Причу да створи о кртици и мишу пољскоме,
Збрине по путу степене силаска,
Мотри како се шире пољане, корак над ближе је,
Пите се, висе се. Плава и сребрна
Магла уз ивице тог мора од траве.
Сметља се наднесе тад дивовска,
Вреба постранце, громко корача средином,
Брише предео, све растурује,
Угла, громиња, к'о мрак у тунелу,
И прође.

Трава, дрвета, к'о на карти са сликом
У центар се примакну: мрља је то сад широка,
Скромна, местичава мрља зелена,
Жиг поштански одакле је кренула,
Под облаком плавим, сребрним, ето се стеже сад
У предео обичан, мањи и све мањи,
Празно и безоблично сребро и плавило,
Испред, назад, изнад.

R. Graves

123/13

33

О ЉУБАВИ, У МЕНИ

О љубави, јабукама се храни док можеш,
И сунце испијај и буди у духу краљевском
Невинац осмехнут по небеској стазици.

Не мари што ужас сад слушаш, крик
Несрећни под мрачно небо узвисташ,
Нема и слепа животиња, гњев параноички -

Ти остај топла, срећна у природи, главу подигни,
Отмена у пулсу крви мрљава,
Није за презир та глорија језива.

Блаженство примај у тренутцима,
Међ тамом и тамом буди трага светлости -
Н'о гроба ускога, но не к'о гроба мирнога.

12 3 / 14

R. Graves

H
X E J

И мило ми беше опет кад погледах:
Ни близу тол' ко добро кол' ко сам мислио -
Знаш да лађа се креће кад угледах
Товари на кеју да клизе и клизе
И све мањи су - а радост је права
Кад луна збрише се и жало нестане,
И лађа је мало, и на свом курсу свако^a~~ја~~,
Ни згоде да приђеш, ни да разговараш.

СПАВАЊЕ

Поглед душин види што срце наслика:
Заљубљен на парче, не видех те целу,
У ^апути се гњевим што чарати не знам
Да целу те примим у ђуд грозничаву,
У час сумњив ни ноћи ни дана
Спавање да ми будеш, што тол' ко оклева.

На мах, у мах, рука, накит, ил обућа твоја
Прот^{рестан}~~рестан~~ крај мене, све у нејасности -
К'о ђуд несаничар снове што испред;,
А речи што бирах да твој их глас каже,
Мојим ^{их}~~ах~~ гласом чујем сухо и крештаво.

А сад, кад те волим, и кад сапризивам
Растурене жеље што устремљују се,
К'о сан ђубоморе, ноћу, на прозоре,
Над постелом круже к'о слепи мишеви
Радознали, док мозак разбијен не проспу!

А сад, кад те волим, к'о никад раније,
Сад можеш ^ибити и рећи, к'о никад раније:
Душа сад прогледа, срце те (слика) истином
Где уза ме, у зору, будна ту лежиш,
Главе само-здрузгане у спавање ~~у~~ ђушкан.

123/16

R. Graves

ПУЦАЊ

Радознелу срцу страх бива играчка:
 Прозујати метком кроз ласку на броду,
 С вером да зелена, љутита бујица,
 Очарана, поиграти неће у брода трупињу -
 Не прешавши прво пажљивим погледом
 Да л' има где копво, шкоље, плови л' олупина.
 "Збивају се тако чула, ал дави се тако луда."

Хипотеза, уживање заморно -
 Јер природа људска, поштена природа
 (Страхо-мазно срце то не прима)
 Зна за своје чудо: луда бити ^и нећу.
 Кроз мантиу опалити, место погодити,
 Провртити зар рупу но малу, неслућену,
 Загушити шиктај крпом насмољеном -
 Ни луди дављеник, ни јахач на враку.

Нит младост имаш ни старост
Већ као ја си у сну после обела
Сневао једно и друго.

Ту ето ме, стар човек у сунном месецу,
Чита ми леко јелан, док кигу чекам ја.
Нит сам био кол врећих капија
Ни борио се у топлој кишини
Ни, ко колена утонут, у глибу софену; лигнута ножа,
Док муве су ме пецкале, сам се борио.
Моја кућа је кућа рушевна,
Јеврејин сели на гаспи прозора, власник је,
Пачен ко икра у крчмини Антверпа,
У Брислу бубрио, збрчан и љуштен у Лондону.
Кога ноћу кашље у пољу на вису,
Стене, папрат, камењар, гвожђе и измет.
Жене кувну гледа, и чај предива,
И кије вечером док чисти олућ намрштен.

Немобильна глава на месту ветровном.

Знамења сматрају за чула. Хтели би знамен вилети.¹
Реч у речи, немоћна да реч искаже,
У крпе мрака смотана. У младости године
Дошао Христос тигар
У мају неваљачу — црвенича и кестен и Јулин пвет у пвасти —
Да буде појелен, да буде пожељен, да буде попијен
Све уз шаптање; ол г. Силвера, ~~оо хукара~~
Са рукама што митвују, у Лиможу
Што сву ноћ уолаше у соби суселној;
Ол Хансгаве, међ Тишијанима што клањаше;
Ол госпе Торнквист, у соби мрачној
Што свеће размешташе, ол *Fäulein von Kulp-she* ~~1944~~
Што у хол ноће и руком по вратима прође. Празни
ЧУНКОВИ

Зетар утннвају. Ја лухова немем,
Стар човек у кући промајнџ
Под кваком ветровом.

После толко знања, има л' опраштање? На ум сав узми
Историје има много лукавих протеза, измишљених ходника,
И издизака, потребно воли с амбицијама шаптарим,
Воли нас, свјетам^{богу}. На ум сав узми
Она лаје као пажва нам је збуњена,
А што лаје, лаје тако врашки збркано
Да мољено је после лавња још ~~милније~~. Даје пречасно
У што се не верује, ил ако још се верује,
То само је у памћењу жеља поново цењена. Даје прерано,
У руке нејаке, без чега, сматрасе, та могло би се остати
Док отпор неки ~~сваки~~ ~~хотро~~ страх не распростре. Размости
Ни страх ни храброст спасти неће нас. Пороке неприродне
Рађа баш наше херојство. Врлине
Нам силом намећу бестигли наши злочини.
Сузе те отресо је дрво гњевоносно.

га
 Тир ускоче у нову голину. Нас ће прождрти. Размисли
 најзат још

Нисмо дошли до закључка, а ја
 Забијам се у кућу најмљену. Помисли најзат
 Нисам ја то приказаније без сврхе пронио
 Нит је то било уа неко призивање
 Ненаклоњених ђавола.

Хтео бих да ти ти приђем поштено.

Ја који сам био близу твог срца, олмањут сам отула
 Да ми лепота умекне у ужасу, а ужас у проверавању.

Упустио сам своју пасију: зашто би требало да је сачувам
 Као све што се сачува фатсификат има да постаје?

Изгубио сам вид, мирис и слух, ~~xxx~~ укус и пићање:

Како бих за присни твој болор употребио их?

То и то, и хваљу малих разматрања

Олгаћа корит ол бунцаве грознице њихове,

Слузочоку прати, као чулно запажање се оутали,

Сосом заљубљеним, и умножава разноврсност

У безброју оптелеца. Шта ће пак чинити,

Прекинуту га рали, кутан житни хоће да

Олгадати? Се-Белаш, фреска, госпа Кемиле, витлају

Ван круга зимогрознога Мелвела

У атомима здробљеним. Гатеб уа ветар, у ватровитим
 моремзима

Бел-ајл-а, ил у јурњави на Корчу,

Бело перје у снегу, Залив би тако хтео,

Стар јелен човек говен ол Насатних ветрова

У савив неки буцак.

Стенари куће,

Мисли сухого мозга у сушној сезони.

Т. С. Етиот

/ Превод с оригинала Ђосилоре Секулић /

ЈУТАРЉА СКРЕНАДА

Много пре зоре тресак нас од оне трже.
 Кућа ми на стрмини. Да некога од нас брже
 Терет књига не свати, боце на ступе реком.
 Ал онда куга павза, па онда потрес пешчи.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

Широко, па ја и стопе моје ту закоракнемо.
 Верујем да су многе зграле међутим паче.
 Срце стојања у томе је што четети не умемо.

Истиче лако мигло док она се лигла и обукла.
 Опрезни турист чита по воличу упутства прена.
 Рекох тај ја: Вашта. Са смешком каже: Не, она.
 Такси би за њу и мене био ствар здрава.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

Проблем језика можда најлакше да покренемо.
 Безбедно нема место за кажај па ли би она знала?
 Срце стојања у том је што четети не умемо.

Ниједна од смрти не беше вој памети на крају.
 У ствари, пробуден, он врисну, па обоје знају,
 И не повинувши лоше, он је знао.
 Покушах рећи: Часе Пола, ко да сам се атко јавити имао.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

Спавах забуњен и свеједнако бих тако кажао нема.
 Док ти не видиш које то напаст олохе нам прети.
 Срце стојања у том је што четети не умемо.

Причај ми о Борои и мукима њеним више,
 Кога све муће суше, а кога ми кише.
 Загуши ме поплахом блиском, свиња тек ако прокре
 До оног што врат на јој пресади и корист попили.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

С постепеном чет-чет, пах небо Давидов Источа да стигнемо.
 Све мети рат само онда се бешком гачамо.
 Срце стојања у том је што четети не умемо.

Реци ми брже шта сам ја изгубио тиме,
 И с мање краме, реци, они шта су промашили
 Који нису хиташ величали јер су погодили,
 Који кажу пошто двоје страних се пољубили,
 Најбоље би било лићи се и ићи.

А што се тиче лизања, могу ти рећи зато.
 На противречју оно настаје и не ле се обићи.
 Најбоље би било лићи се и ићи.
 Свршено се срчаним и крећким ходемо и смењемо,
 Срце стојање у том је што четети не умемо.

/ Превод с оригинала Исидоре Сесуић //

У вези са овом песмом аутор је написао једну кратку примедбу: "У то време, исти рат је био у Токију и у Инциденту Манџурском." А омањак затим, бележећи примедбу у вези са својим првном песмом јапанске песничкиње Хатакејама, додао је: "Може треба да упозорим да она нема никакве везе са песмом Ју-тарџа серенала."

ЈУТАРЉА СЕРЕНАДА

Много пре зоре тресем нас он сна трже.
 Кућа ми на стрмини. Да камога он нас брже
 Терет књига не свани, боше не скупа реком.
 Ал онла пута пауза, па више потресо жешћи.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

Доста виroom ла ја и стопе моје закоракнемо.
 Нервјем ла су многе згреле међутим паче.
 Суштина стојања у том је што четети не умемо.

Нагледано мирно њи она се лигла и обучла.
 Опрезни турист чита по воличу мпутства права.
 Редох тај је: Вашта. Са смешном каже: Не, она.
 Такси би за њу и мене био ствар зларана.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

Безбедно је проблем језина мома највише ла покренемо.
 Безбедно неко место за чекај би и она знала?
 Суштина стојања у том је што четети не умемо.

Ни једна он смрти не беше кој памети не крају.
 Стварно, пребуден, он ерису, ла обоје знају,
 А не довикнувши до не, он је знао. Покушах рећи: Че
 Покушах рећи: Часа Пома, ко је сам се тако чути имао.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

Спавах немар и својеланемо бих тако чекао немо,
 Дом ти не вилиш моја то напаст ошоче нем прети.
 Суштина стојања у том је што четети не умемо.

Причај ми о Европи и мунема њеним више,
 Кога све муче суше а кога ти кише.
 Загуши и поплевљам блатном, свиња тек ако пропре.
 До оног шта врат ће јаз пресећи и кривост погити.
 Најбоље би било лићи се и ићи.

С постепеним чет-чет пох небо Дављег Истока ла стигнемо.
 Све исти ретрет рат, само онла се бешвом гачамо.
 Суштина стојања у том је што четети не умемо.

28. VIII. 57

пресећ дама.

У беадоу сам још

А. Н. Јовановић

100 years
 100 years

Реци ми брже шта сам ја изгубио тиме,
И, с мање време, реци, они шта су промајили
Који нису хитац величачи јер су погодили,
Који кажу, пошто двоје страних се пољубили,
Најбоље би било лићи се и ићи.

А што се тиче живота, могу ти рећи зашто.
На противречју оно настаје, и не па се обићи.
Најбоље би било лићи се и ићи.
Свршено се срчаним и крепким хоћемо-смено,
Суштина стојења у том је што кетети не унемо.

/ Превод с оригинала Исилоре Секуири. /

У вези са овом песмом аутор је написао кратку примедбу: ¹⁹⁷⁴ у то време, исти рат је био у Токију и у Манџурском инциденту. А одмах затим, бележећи примедбу у вези са својим преводом песме јапанске песникиње Катакејаме, аутор је написао: "Може треба да упозорим да она, Катакејаме, нема никакве везе са песмом Јутарља сирена." ¹⁹⁷⁴

ПРИРОДА ЈЕ ОД ХЕРАКЛИТОВЕ ВАТРЕ И ОД УТЕХЕ ВАСКРСЕЊА

Облаци - лаке лопте, чијано прамење, јастуци-превртачи, надимају се, па
 гоне се и лове по ваздушном
 раскршћу; небески ти налицканци, пајташија лака, ево
 клупчају се, па светлуцају у маршу.
 Надоле сваљују, надоле заслепљују креч-белином где год се
 брест надвија у луку,
 Тананог лишћа блескови, помрклих сенки процепи, к'о бичеви се чипкају,
 промађају, и
 спарују.
 С уживањем плах ветар-раскалаш^а једри, у обруч скаче, шиб
 по тлу оголене
 Од олно-буре наборе; у бори, у распуклини, љуске се суше и љускају,
 И прске блатна вода, тесто се савњечи, буде тврдина, прашина; задебља,
 замеси
 Редове маски, људских подоба што ринтају шљам тај газећи,
 Те ноге им њим к'о сапете. С милион горива у природи ватре свечане пале се,
 Но утули л' се најсвечанија, најмилија, најсјајнија бићем
 варница
 Човек, хај, брзо ли ватрени млаз му, знак му на уму, пролази!
 Обоје су у бездан, све је у безмерну тамнину
 Утонуло. О, жалости, о гњевности! Човека облик, сам блесак
 Малочас, искљдан, звезда, смрт црна пребрише; знак један бар,
 ма који, од њега, да надјача
 Простора замрчење, времена уравни^{ће}ње. Доста! Васкр-
 сење,
 Труба из срца! Беж-те туге дахтања, дани на^драдовања! даље уту-
 ченост!

Над мојом бродолом-барком засија

Сигнал светлости, зрачак вечности. Месо, завени, све траље самртне
 Пођ'те у напоследак црвима; свемоћна ватра^с светла сам пепео остави:

У муњину сјају, у трубе трештају

Одједном сам то што Христос је, јер он је био што ја јесам; и

Овај овде Лала, шала, ловца крватак, закрпа, иверак, бесмртни
 дијамант,

Је бесмртни дијамант.

G. M. Hopkins

123/20

ИНВЕРНИЈЕ

→ Инверсниј

Тамно риђаст поток, ко чеда у кова^а,
Громиња и кири и ваља камење,
Ко чулава грива, ко руно му пена,
Звиљаи лок не легне у језеро мирно.

Од ветра либана волена шубара
Врти се, обрће на кипљавом чулу;
Ко гар при рукавац, крзно побеснело,
Витче очајањем лок га не ухвати.

Прскане капљама, шаране капљама^а
Ребрасте стрмени, мул поток просепа;
Оштра гулава вреске, суверци напроти,
И чипкасти јасен налнесен наг вилим. → вода

Какав би свет био кад би се чинио
Мокроте дивљине. Неке их неке стоје,
О неке увек буду, мокроте дивљине,
Неке дуго су живи запустелост, козов.

L. MacKise

МОЛИТВА ПРЕ РИЂЕЊА

Још нисам рођен; О, чуј ме,
Не дај да крвотије мила-степи, пацов, и пегуша глоран и
роми мртвожлер лемон близу ми лођу.

Још нисам рођен; утеши ме.
Страхујем да рол љули големим зилом не узире ме,
јаким опојем обесвестиме, мудрим цэжима омэми ме,
на растезалу растеже ме, у крво купе ме.

Још нисам рођен; забрини ми
Волу да љушкэме, траву да расте мени, лрвеће да говори
мени, небо да пела мени, птице и бего светло
у момом мом мозгу воле ме.

Још нисам рођен; опрости ми
Грех ос света у мени про ће се сагрешити, моје речи
эко говоре мене, моје мисти ако мисте мене,
моје излајство заметнуто излајнишима ван мене,
мој живот, кал они убијају а служе се мојим
рукама, моју смрт ако они живе ме.

Још нисам рођен; прескисајме
За улоге које морам играти, поступке што морам примити кал
стари љули коре ме, бирократи муштровуме, планине
мрште се наме љубавниши исменајуме, бели таласи
зову у дучило, постиња зове
у пропест просјани облијају
моју ~~мисту~~ а лена моја кунуме.

Још нисам рођен; О чуј ме,
Не дај човек животиња ни моји мисти Бог даје,
близу да ми лође.

Још нисам рођен; ⁰ испуни ме
 Снагом против оних који би ласмрзну моје
 човештво, да сабију ме у аутоматон без крви,
 што хтеди би да сам у машини, чеп ствар са
 једним лицом, ствар; и против свих оних
 шта би да неовитост моју раздробе, што би
 да пире у ме као у перце маслачка, амо
 тамо, ^и амо и тамо
 мо вољу из ртцу
 да не испушну ме.

Не лај да ме у камен претворе, не лај да испушну ме.
 Иначе, убиј ме.

МОЛИТВА ПРЕ РОЂЕЊА

Још нисам рође, ^и чуј ме,
Не дај да крвопије миш-стеги, ^и нов, пегуша-глогар, и
роми мртвожлер демон близу ми дођу.

Још нисам рођен; ^и утепи ме.
Страхујем да род буги гелемим зигом не узита ме,
Јаким опијем обесвести ме, мулрим лажима омаи ме,
на растезалу растене ме, у крву купа ме.

Још нисам рођен; збрини ми
Вољу да љуби ме, траву да расте мени, лрвеће да говори
мени, небо да пева мени, птице и бео светло
у малом мозгу мѝм воле ме.

Још нисам рођен; опрости ми
Треке ол света у мени што ће се згрешити, моје речи
ако говоре мене, моје мисли ако мисле мене,
моје издејство заметнуто злочинцима ван мене,
мој живот као они убијају а стуже се мојим
руцама, моју смрт ако они живе ме.

Још нисам рођен; простицај ме
За улоге које морим играти, запоступке што морам примити као
стари љули кореме, бирократи муштрају ме, пљенине
мрште се на мене, љубавници исмејавају ме, бели таласи
зову у тулило, пустиња зове
у пропаст, просјани отбијају
лар мој а шоја лена нучу ме.

Још нисам рођен; ^и чуј ме,
Не дај човек-животиња; ни који мисли Бог да је,
близу да ми дође.

Још нисам рођен; О испуни ме
 Снагом против оних који би ме сирзну моје
 човештво, да сабију ме у аутоматон без крви,
 шта хтели би да сам чеп у машини, ствар се
 једним тиком, ствар, и против свих оних
 што би гацетовитост мију разлробе, што би
 да пире у ме као у перце маслачка, амо
 тамо, или амо и тамо
 ко вољу из руку
 да испљусну ме.

Не дај да ме у камен претворе, не дај да испљусну ме.
 Иначе, убиј ме.

/ Прегл с оригинала Исидоре Сеничић /

123/21

МОЛИТВА ПРЕ РОЂЕЊА

Још нисам рођен, о чуј ме,

Не дај да крвопије миш-слепи, пацов, перуша-глодар, и
роми мртвождер демон близу ми дођу.

Још нисам рођен; утеши ме.

Страхујем да род људи големим зидом не узиди ме,
јаким опојем обесвести ме, мудрим лажима омами ме,
на растезалу растеже ме, у крви купа ме.

Још нисам рођен; збрани ми

Воду да љушка ме, траву да расте мени, црвеће да говори
мени, небо да пева мени, птице и бело светло
у малом мозгу мом воде ме.

Још нисам рођен; опрости ми

Греке од света у мени што ће се згрешити, моје речи
ако говоре мене, моје мисли ако мисле мене,
моје издајство замештено злочинцима ван мене,
мој живот кад они убијају а служе се мојим
рукама, моју смрт ако они живе ме.

Још нисам рођен; преслицај ме

За улоге које морам играти, за поступке што морам примити кад
стави људи које ме, бирократи муштрају ме, планине
мрште се на мене, љубавници исмејавају ме, бели таласи
зову у лудило, пустиња зове
у пропаст, просјаци одбијају
дар мој, а моја деца куну ме.

Још нисам рођен; о чуј ме,
Не дај човек-животиње, ни који мисли Бог да је
близу да ми дође.

Још нисам рођен; О испуни ме
Снагом против оних који би да смрзну моје
човештво, да сабију ме у аутоматон без крви,
што хтели би да сам чеп у машини, ствар са
једним ликом, ствар; и против свих оних
што би да целовитост моју раздробе, што би
да пире у ме као у перце маслачка, амо и
тамо, или амо и тамо
ко воду из куку
да испљусну ме.

Не дај да ме у камен претворе, не дај да испљусну ме.
Иначе, убиј ме.

(Превод с оригинала Исидоре Секулић)